

ÖRSAN K. ÖYMEN

KARANLIKTAN

YAĞAN

KAR

DESTEK YAYINLARI: 1171
EDEBİYAT: 367

ÖRSAN K. ÖYMEN / KARANLIKTAN YAĞAN KAR

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumaloğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editör: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Ekim 2019
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-697-4

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkan.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com

Deniz Ofset – Nazlı Koçak
Sertifika No. 40200
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

ÖRSAN K. ÖYMEN

KARANLIKTAN
YAĞAN
KAR

Önsöz

Romanlar için genellikle önsöz yazılmaz. Ancak bu romanla ilgili kısa bir açıklama yapmak gerekecek.

Karanlıktan Yağan Kar adlı bu roman 28 yıllık bir gecikmeyle yayımlanmaktadır. Bu romanı 1985 yılında yirmi yaşındayken tasarladım ve yazmaya başladım. 1985-1991 yılları arasında zaman buldukça ve içimden geldikçe üzerinde çalıştığım bir metindi. 1991 yılında, yirmi altı yaşındayken romana son halini verdim. Onu takip eden yıllarda da metin üzerinde ufak tefek düzeltmeler, eklemeler ve çıkartmalar gerçekleştirdim.

Gençlik dönemimde biraz da kendimle dertleşmek ve yalnızlığımın kurtulmak amacıyla kaleme aldığım bu eserin daha fazla tozlu raflarda kalmasını istemedim ve bu metni gecikmeli olarak da olsa okurlarla paylaşmak istedim.

Ekim 2019, İstanbul

-I-

O sabah her zamanki gibi insanlar yollara döküldü. Hepsinin kafasında bir hedef vardı ve bu hedeflere göre adımlar atıyorlardı. Ancak hedefler kendilerine mi yoksa başkalarına mı aitti, bu belli değildi. O sabah, bir iki bisküvi atıştırdıktan sonra ben yine bu hedefler yığınının içine daldım ve herhangi bir iş yaptım. Ne mi? İş işte. Belki de sadece nefes aldım.

1985 yılının bir kasım sabahıydı. Günü gerekmez. Aslında “Kasım sabahıydı” demeye de gerek yok. Bulutların gökyüzünün büyük bir bölümünü kapladığı ve bütün karartılara rağmen sarıya ve kırmızıya bürünmüş tek tük sonbahar yaprağının serince esen rüzgârla uçtuğu bir gündü. Bu gerçek bizden saklanmış, “İşte size bir kasım sabahı” denilerek, başka şeyler sunulmuştu. Biz de “Kasım sabahı” diyerek bütün varlıkları anlamdan yoksun ezberlenmiş sözcüklere indirgeyip, sonbaharı sıkıcı günlük yaşantımızın gerektirdiği bir biçimde algılamış ve artakalan birkaç güzelliği de öldürmüştük.

Sanki güzellik sıfatını sadece şık giyinmiş bir insana, iyi döşenmiş bir eve veya gösterişli bir arabaya yükleyebiliyorduk. Böyle

olmayabileceğini de bildiğim halde, bir gün herkesin bu gözlüklerle dünyaya bakacağından korktum. Bir gün sadece kendi yapay güzelliklerimizle baş başa kalıp, hepimizin çirkinleşeceğinden korktum.

Zaman ise saate dönüşmüş, her şeyi daha korkunç bir boyut almaya doğru tetikliyordu. Attığımız her adımda saniyeleri kalbimizde duyumsadık. Adımlarımızı hızlandırarak saniyelerden kurtulmaya çalıştığımızda ise saliseler yetiştii. Kolumuzdaki saati uzayın boşluklarına fırlatmak veya meydandaki büyük saati yerin dibine gömmek boşunaydı, çünkü saatler artık ruhumuzun derinliklerinde kök salmıştı.

Bu saatlerden kurtulmanın tek yolu ölümdü. Evet ölüm! Bunu uzun süredir düşünüyordum. Ama ölüm bir düş olmaktan öteye gidememişti bir türlü. En yüce kurtuluş ölümdü. Ruhu saatleşmiş kişiliğimi öldürüp yeni bir ruh olmalıydım. O andaki ben ölmeliydi. Ölmeli ve saatler artık çalışmamalıydı.

Oysa ben hâlâ adımlarımla güya gitmem gereken yere doğru uzanıyordum.

Bir yandan ölümü düşleyebildiğimden kendimi diğerleri kadar saatleşmiş bulmadım ve avundum. Bir yandan da “Ölmeli...” diye durmaksızın mırıldandım.

Aniden kendime büyük bir güven duydum. “Bu cinayeti aklımın ucundan geçirebilmiş olduğuma göre er geç gerçekleştirebilirim” diye düşündüm.

“Kendine güven her şeyin başlangıcıdır. Ne anlaşılmaz ve garip bir şeydir oysa güven. Neye güveniyorsun ki? İki ile ikiyi mi topluyorsun ki dört çıkacağından o kadar eminsin? Ayrıca gelecek dediğimiz o ağır yük omuzlarımızdayken, şimdiki zamanda nasıl kendine güvenebilirsin? Geleceği yaşamadan gelecekte nasıl

emin olabilirsin? Tanrı mısın sen? Değilsin. Ancak yine de olağanüstü bir duygudur güven duygusu. Sözcüklerle anlatmak olanaksız. Belki de güven, bir idealin içimizde uyandırdığı bir coşkudur. Güven duymalıyım kendime. Edilgenlikten kurtulup etkenliğe geçmeliyim. Var olmalı ruhum. Varlığımı duyumsamalıyım.”

Bunları düşünerek yolumda yürüdüm. Varlığımı duyumsayarak değil, varlığımı duyumsadığımı düşünerek. Saatler de düşünceleme eşlik etti.

Önce kuru temizleyiciye gidip pardösümü almam gerekiyordu. Çünkü akşam eve dönerken yetişemeyebilirdim. Adam birkaç haftadır dükkânı erken kapatıyordu. Bir de bankadan para çekmeliydim. Ama sonradan fazla para harcamamak için para çekmekten vazgeçip cebimdekiyle idare etmeye karar verdim. Zaten yeterince de geç kalmıştım. “Üniversitede bir şeyler atıştırıp öğleden sonra vereceğim derse yetişeyim bari” diye düşündüm.

Kuru temizleyiciye girdim. “Günaydın” diyerek yaşlı adamı selamladıktan sonra fişimi verdim. Bu adam yine her zamanki gibi hiç konuşmuyordu. Sessiz, sakın, zararsız ve yararsız bir adamcağızdı. Pardösümü özenle paketledi.

“Bin lira.”

Bütün bozuklarımı çıkarıp bin liraya tamamladım ve parayı verdim. Yaklaşık bin beş yüz lira param kalmıştı. Bununla öğle ve akşam yemeği ile yol paramı karşılamalıyım.

Caddeye çıkıp yürümeye devam ettim. Dolmuş durağına vardım. Köşeye ayakkabı boyacıları ve gazete satıcıları yerleşmişti. Yandaki parkta da Çingene kadınları şişman, yağlı, biçimsiz ve pis bedenlerine müşteri arıyordu. Müşteri kıtlığı yoktu. Kadınlar müşterileri seçiyor, beğenmediklerini geri çeviriyordu. Adam zorlarsa kadınlar sopayla saldırıyordu. Önce gururlu ifadelerle parka

yaklaşan erkekler, sonradan ezilip büzülüp kadınlara yalvarıyordu. Ara sıra tepesi atıp kadını tokatlayanlar da vardı elbette.

Dolmuşun birisi tam kalkarken koşmaya başladım. Benden önce başkası yetişip son yeri kaptı. “Zaten geç kaldın, işin gücün yokmuş gibi dolmuş bekle şimdi de” diye geçirdim içimden.

Düşünmeye başladım:

“Sorumluluk insana acı verir. İnsanı yıpratır, yavaş yavaş kemirir, sonunda yok eder. İnsandan sürekli alır ama hiçbir şey vermez. Verse bile ne verdiğini bir türlü anlayamazsın. Ama sevgi temelli sorumlulukların değerini de bilmek, bu tür sorumlulukların insanlığa neler kattığını anlamak gerekir. Çünkü bu tür sorumluluklar insanın ruhundaki bencil yarattığı yerinden söküp yok eder. İnsanlığın başına gelen kötülüklerin kaynağı hep bencilik olmuştur.”

“Tek kişi var mı? Tek kişi! Hemen kalkıyor, tek kişi!”

Dalginlığımdan az daha kaçıracağım dolmuşa ani bir hareketle atlayıverdim. Dolmuşun içinde bir yere yerleştikten sonra düşünmeyi sürdürdüm:

“Evet, sorumsuzluktan. Sorumluluk adına yapılan sorumsuzluklar yaratmıştır bütün vahşetleri. Sokrates’i sorumsuzluk zehirledi. İsa’yı sorumsuzluk çarmıha gerdi. Gandi’nin bedenini sorumsuzluk kurşunları delik deşik etti. Üçüncü dünya ülkeleri sorumsuzluk yüzünden sefaletle mahkûm oldu. Bütün savaşları sorumsuzluk üretti. Son dünya savaşında meleklerle şeytanlar mı savaştı? Hayır. Sorumsuzla sorumsuzun savaşıydı bu. Avrupada katledilen milyonlarca Musevi ile Hiroşima ve Nagasaki’de atomla eriyen yüz binlerce Japon’un savaşı değildi. Aradan kırk yıl geçti. Ortalık hâlâ savaş kokuyor. Dünyanın bir köşesi barışa doğru adım atacak olsa, başka bir yerde hemen bir savaş çıkıyor. Her-

kesin değil, sadece sorumsuzların ürettiği savaşlar. Buna rağmen herkesi acılara mahkûm eden savaşlar. Bir düşünce nasıl olur da savaşa dönüşür? Aradan yüz binlerce yıl geçmiş olmasına rağmen hâlâ savaşıyorsak, ruhumuzun derinliklerine yerleşmiş bazı yanlışlar var demektir. Eğer biz ‘uygarlık’ adına, ‘demokrasi’ adına, ‘din’ adına, ‘özgürlük’ adına, ‘barış’ adına birbirimizi öldürüyorsak, silkinip aynaya bakmalıyız. Bu cehenneme dönmüş dünyanın karşısında güçsüz ve âciz miyiz? Yeni bir dünya yaratabilecek gücü elimize geçirmek için mutlaka sorumsuz mu olmamız gerekiyor?”

“Son durak!”

Parayı şoföre uzattıktan sonra ruhumdaki öfke ve düşünceleri geride bırakarak araçtan indim. Hafifçe yağmur yağmaya başlamıştı. “Yağmuru seviyorum, su yaşamdır” diye düşündüm. Yağmur, yol kenarındaki korunun içindeki ağaç ve çalıların üzerine serpiliyor, sonra onların kokusunu kendi içine çekiyor ve buharlaştıktan sonra yeni düşen damlalarla kokuyu yeryüzüne yayıyordu. Ağaçlar, çalılar, toprak, hepsi kokuyordu. Sadece betonun kokusu yoktu.

Düşünmeye devam ettim:

“Bunu algılamak için gereken bu ise, yaratalım betonları, makineleri, fabrikaları ve onların kokuşmuş artıklarını. ‘Büyüyelim.’ Güzellik yok olana kadar dikelim sözde uygarlığımızın anıtlarını yeşillere, mavilere ve geriye kalan bütün renklere. Yeniden doğmak için yok edelim dünyamızı.”

Bu bir paradoks gibi görünüyordu, ancak çıkmaz bir sokak değildi.

-II-

Fakültenin kapısından içeri girerken bitkilerin ve toprağın kokusu arkamda kaldı. İçeride öğrenciler gruplar oluşturmuş, sigara dumanları arasında sohbetleşiyordu. Anlaşılmaz sözcüklerin oluşturduğu uğultunun arasından bölüme doğru yürüdüm.

“Günaydın” diyerek selamladı beni.

“Günaydın.”

Artık onunla karşılaştığım zamanlar ne diyeceğimi bilemez olmuştum. Bir hafta önceki tartışmamız nedeniyle aramıza bir soğukluk girmişti.

Arkamdan seslendi:

“Dersten sonra odama geliver, konuşalım.”

“Tamam.”

“Acaba ne konuşacak?” diye düşünmeye başladım. “Herhalde beni kovacağını söyleyecek.”

Boğuk bir havaya bulanmış odama girdim. Yağmurla ıslanan saçlarımı ellerimle biraz olsun kurutmaya çalıştım. Kısa bir süre sonra aklıma İlayda geldi. Onun birkaç haftadır aklıma eskisi

kadar sık gelmediğini fark ettim. Oysa bir zamanlar onu bir dakika bile düşünmeden, düşünmekten öte, onu bir dakika bile hissetmeden edemezdim. Ama artık benim için sürekliliğini yitirmişti ve sadece ara sıra aklıma geliyordu. Belki de bastırılmış bir duygunun dışavurumuydu bu.

Tam dersi tasarlamaya başlayacaktım ki içeri Sartur girdi. Kıvrıkcık saçları sırlıslıkla olmuş, burnundan şapur şapur yağmur damlaları damlıyordu. Suratı her zamanki gibi asıktı. Değişik bir insandı Sartur. Garip birisiydi.

İçimden kendime, “Her insan değişik değil midir?” diye sorduktan sonra, “Her insan değişiktir” dedim.

“Nereden çıkardın bunu şimdi?” diye sordu.

“Nedenini boş ver. Sen söyle, sence her insan değişik midir?”

Bu soruyu ona sormama rağmen ne diyeceğini tahmin ediyordum. Onun sorulara hiçbir yanıtı olmazdı. O sorulara her zaman başka sorularla yanıt verir, insanı sonu gelmez bir soru çıkmazının içine sokardı. Sartur sonsuz gerilemenin yeryüzündeki aracısıydı. Ama ben yine de beklediğimden ayrı bir yanıt vermesini istediğim için, belki de onunla tartışmak istediğim için, sordum.

“Nereden bileyim ben?” dedi. “Değişik sözcüğüyle neyi anlatmak istediğine bağlı herhalde. Değişiklik nedir, önce bunu bilmem gerekir. Eğer bunu bilemezsem bilmediğim bir şey üzerine nasıl konuşurum? Sen söyle, nedir değişik sözcüğünün tanımı?”

“Sözcüğü ayrı olmak anlamında kullanıyorum. Ayrı nitelikler taşıyan şeyler ayrıdır.”

“Bu, ne ayrı olanı ne de değişik olanı açıklamak için yeterli. ‘Ayrılık ayrılıktır’ diyor gibisin. Bu bir totoloji. A eşittir A demek gibi bir şey. Bu yeni bir şey söylemiyor.”

“Ayrılığı birinde olup ötekinde olmama durumuyla açıklayabili-
rim. Aynı olmamak durumu, özdeş olmamak durumu. Bunu baş-
ka türlü sözcüklerle nasıl açıklayabilirim ki? Akıl bunu kavriyor.”

“Benim aklım kavramıyor!”

“Neyse. Keselim bu konuyu.”

“Hem ‘Birinde olup öbüründe olmamak’ ne demek? Bunun
ötesinde insan aklının ya da algılarının, birinde olup ötekinde
olmayı ayırt edebilme yeteneğinde olduğu varsayımından yola
çıkıyorsun. Acaba bizim ayrı sandığımız nitelikler gerçekte de ayrı
mı? Biz bu ayrı sözcüğüne nereden ve nasıl vardık? En temel soru,
gerçek varsa bunu bana kanıtlayabilir misin?”

“Sen hangi gerçeklerin peşindesin bilemiyorum. Ben sadece
kendi yaşam ve zihin alanımda var olan kavramlarla ve algılarla
yola çıkarak ulaştığım gerçeklerden söz ediyorum. Beni sadece be-
nim gerçeklerim ilgilendirir. Ben Tanrı değil, sadece bir insanım.”

“Ben senin gerçeklerin dışında başka gerçekler olduğunu iddia
etmiyorum” dedi, sonra devam etti: “Aslına bakarsan, olasılıkların
var olduğuna dair bir düşüncenin doğru olup olmadığını bile bil-
miyorum. Doğru ve gerçek kavramı nedir, onu bile bilmiyorum.
Hatta bilmediğimi bile bilmiyorum.”

“Evet” dedim, işin püf noktasını yakalamış olmanın heyecanı-
yla: “Bilmediğini bildiğini bile söyleyemiyorsun. Bilmediğini
bildiğini söyleyen bile bu sözüne inanmıyorsun. Korkunç bir
durum bu.”

“Evet korkunç” dedi sessizce, içine kapanarak. “Yaşamak zaten
korkunç bir şey. İğrenç bir şey. Anlamsız bir şey. Yaşamak tek söz-
cükle anlamsızlık demek. Onun için ölüme tapıyorum. Hayvanlar
bile bizden daha mutludur. Hiç olmazsa düşünmüyorlar.”

“Emin misin düşünmediklerinden?”

“Emin değilim.”

Aniden ayaklanıp kâğıtlarını topladı ve dışarı fırladı. O kadar yoğun bir karmaşa yığını içerisindeydi ki, herhangi bir şey yaparak bundan kurtulmaya çalışıyor gibiydi. Keşke yaşamın anlamsız ve iğrenç olduğuna inansaydı. Buna inansa bir derece kurtulmuş sayılırdı. O hiçbir şeye inanmıyor, sağa sola savrulup duruyordu. Onun için de tek kurtuluş ölümdü.

Dışarıda ise sağanak yağmur bütün şiddetiyle toprağa bereket saçıyordu. Dışarıda her şey canlanıyordu. Camdaki yağmur damlalarının arkası bulanıklıklar içinde algıladığım kızıl yapraklarla coşuyordu. Kızıl yapraklar, üzerine düşen yağmur damlalarıyla parlıyordu. Sanki her şeyin gerçek rengi yağmurla ortaya çıkıyordu. Yağmur bütün makyajları silip atıyor, insanlara her şeyin doğal güzelliğini sunuyordu. Ben içeride kupkuru, her şeyin ıslanmasını seyrediyordum.

Saate baktım. Derse birkaç dakika geç kaldığımı fark ettim. Hemen kitaplarımı ve notlarımı toparlayıp odadan çıktım. Çıkarırken kapıyı kilitledim.

Kapıları kilitlemek artık güvenlik önlemi olmaktan çıkıp alışkanlığa dönüşmüştü. Yaptığımız şeyi neden yaptığımızı düşünmüyor, sadece yapıyorduk. “Oysa her geleneğin bir kökü olmalı” diye düşündüm. “Nedir bu kökler?” diye sordum kendime. Kökleri umursamadan hareket ediyorduk. Bu yüzden bizim gelenek diye adlandırdığımız şeyler alışkanlıktan öte bir şey değildi. Gelenekler ya köklere dönüp inanç olmalıydı ya da geleneklerimizi toptan yıkıp üzerine yeni inançlar inşa etmeliydik. Hiçbir zaman alışkanlığa dönüşmeyecek yürektekiler.

“Alışkanlığa dönüşen geleneklere sahip olmak hiçbir şeye inanamamak kadar kötüdür” diye düşündüm.

Dersin bitiminden sonra odama doğru yürümeye başladım. Fakülte girişinin yanından geçerken dışarıda yağmurun dindiğini gördüm. Birkaç serçe ıslak dalların üzerinde cıvıldıyordu.

Odamın kapısını açmak için anahtarlarımı cebimden çıkardığımda Timur Bey'e uğramam gerektiği aklıma geldi. Odasına girdiğimde, “Merhaba Yaşat, buyur otur” dedi.

“Herhalde geçen haftaki olay üzerine bir şeyler söyleyeceksiniz” diyerek hemen konuya girmek istedim.

“Hayır, sana başka bir şey sormak istiyorum” dedi.

“Tabii” dedim.

“Sartur sence de biraz garipleşmeye başlamadı mı?” diye sordu. “Sen ona daha yakınsın, belki benim bilmediğim senin bildiğin bir şey vardır. Benden sürekli kaçtığı için ben de anlamıyorum. Hasta gibi bir hali var. Onu sormak istedim.”

Biraz da şaşkınlıkla, “Timur Bey” diye söze başladım, ancak gerisini bir süre getiremedim. Birkaç saniye düşündükten sonra devam edebildim: “Bence Sartur'un durumu düşünsel ve psikolojik sorunların karışımından oluşan bir şey. Bu bir hastalık mı değil mi, onu da bilmiyorum.”

“Nasıl yani?” diye sordu Timur Bey.

“Yani, bir hastalık olsa bile, doktoru ve tedavisi olan bir hastalık değil.”

“Hastalığın neden doktoru ve tedavisi olmasın?” diye sordu.

“Çünkü onunki hiçbir dogmaya saplanmak istemeden düşünmenin adamın hastalığı da ondan” dedim.

Timur Bey’le Sartur hakkında biraz daha konuştuk. Timur Bey o konuşmadan sonra muhtemelen benim de hasta bir adam olduğumu düşündü.

Kapıdan çıkıp odama doğru yürümeye başladım. Ortalıkta ne öğretmenler ne de öğrenciler kalmıştı. Bomboş koridorda ayak seslerim yankılanıyordu. Koridorun sona erip ikinci kata çıkan merdivenlerin başladığı yerde bir pencere vardı. Oradan gelen ışık aydınlatmaktan çok silik bir loşluk oluşturuyordu. O anda kendimi çok yalnız hissettim. O loşluğun içeri sızdığı pencereden dışarı süzülüp aydınlığa karışmak istedim. Ama sonuçta koridorun sağ tarafındaki odama girdim.

Sartur içeride sigara dumanı içinde oturuyor, bir yandan da bir pornografi dergisine göz atıyordu. Hemen pencereyi açıp temiz yağmur sonrası havasını içime çektim. Bu beni biraz olsun rahatlattı.

“Şu sigarayı kapalı alanda nasıl içiyorsun anlamıyorum” dedim yakınlıkla.

“Sen nasıl içmiyorsan ben de öyle içiyorum” dedi.

“Bu yanıt senin içmen için yeterli olabilir ama benim içmeme neden olacak kadar etkileyici bir yanıt değil.”

Koltuğuma oturup ayaklarımı ileriye doğru gerdim. “İyi ki masam pencere kenarında” diye düşündüm. Birden keyiflendim. “Hem odamda yalnız da değilim, yanımda Sartur var” diye düşündüm.

Sartur acaba tanışık olduğum birisi miydi, sıradan bir arkadaşım mıydı, yoksa yakın bir dostum muydu? Sadece tanışık olduğum birisi değildi elbette. Ne de olsa paylaştığımız birçok şey vardı. Elbette arkadaşım. Ama bundan öte yakın bir dostum muydu? Bunu bir türlü bilemiyordum.

“Son zamanlarda kendimi fena halde sekse verdim galiba” dedi.

Bu konuda bir yanıt duymak istemediğim halde “Neden?” diye sordum.

“Galiba sonunda hazcılığa varacağım” dedi, büyük bir sonuca ulaşmış olmanın sevinciyle. “Hem de entelektüel hazlara değil, fiziksel hazlara. Çünkü yaşamın anlamsızlığını bana sadece bu hazlar unutturabiliyor. Bir kadınla sevişirken yaşamdan zevk alıyorum. Anlamlı olmasa da bana zevk veriyor. Biliyor musun hayal edebildiğim en güzel yaşam nedir?”

“Nedir?”

“Yetmiş yıl süren bir orgazm.”

Bunları söylerken Sartur’un gözünde umut ışıkları çakıyordu. Oysa bu düşünceler benim için anlamsızdı.

“Ya aşk?” diye sordum. “Ona ne demeli? Sevişme sırasında aşk yok mu?”

“Aşk mı? Aşk. Senin aşk dediğin gerçekte cehennem olan bir şeyin cennet gibi görülmesi istendiği için cennet gibi görülmesidir. Oysa cennet yoktur, sadece cehennem vardır. Cehennem de bu dünyanın ta kendisidir, bu dünyanın dışında başka bir cehennem yok, işin kötüsü cennet de yok. Sevgi diyeceksin şimdi. Sen eğer bir kızı sevdiğin için onunla yaşamını paylaştığına inanıyorsan kendini aldatıyorsundur. Senin onunla beraber olmak istemenin altında sadece bir tek şey yatar. O da onunla yapacağın sekstir. Onunla yatarsın ve iş biter. O günün işi biter ama sen onu silmezsin. Çünkü diğer günlerin işi de vardır. Onunla bir daha yatmak isteyeceğin anların çıkacağını bilirsin. Eğer onunla sevişmekten haz aldıysan, seviştikten sonra ona onu sevdiğini veya onun çok güzel olduğunu söylersin veya buna benzer sözler söyleyerek bir sonraki geceyi garantilersin.”